

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

KÕIK VÕIMALUSED

MacGregorid: ALAN

Nora Roberts
All the Possibilities
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1985 by Nora Roberts
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02334818
ISBN 978-9949-82-176-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Shelby teadis, et Washington on hullumeelne linn. Just sellepärast armastas ta seda. Ta võis siit leida elegantsi ja ajalugu, kui ta seda tahtis, või räpaseid klubisid ja burleski. Sõidul linna ühest äärest teise võis ta minna graatsiast ja stiilist üle kurjadele tänavatele – alati oli valik: helkivad valged monumendid, väärikad riigihooned, vanad telliskivist ridamajad, terasest ja klaasist kastid, kujud, mis olid oksüdeerunud liiga kaua aega tagasi, et mäletada, millest nad olid oksüdeerunud, munakivitänavad või Watergate.

Ent linn polnud ehitatud ühe erilise hoone mitte põhjusega. Kapitoorium oli süda ja selle mängu nimi oli alati poliitika. Washington sagis meeletult – mitte New Yorgi muretu hooga, vaid ettevaatliku, üleõlapilgu laadi pöörasusega. Meeste ja naiste jaoks, kes seal töötasid, olid nende töökohad tõsises ohus valimistest valimisteni. Üks asi, mis Washingtoni iseloomustas, oli turvarisk. See oligi põhjus, miks Shelby seda armastas. Turvalisus võrdus enesega rahuloluga ja enesega rahulolu võrdus igavusega. Ta oli alati teinud oma prioriteediks mitte kunagi igavust tunda.

Georgetown sobis talle, sest see polnud veel DC. Siin oli nooruse energia: ülikool, butiigid, kohvikud, poole hinnaga õlu kolmapäevaõhtutel. Siin oli vanuse väarikus: eluhoone- tega tänavad, luuderohuga kaetud punasest tellisest seinad, värvitud aknaluugid, siivsad naised, kes jalutasid siivsate koertega. Kuna seda ei saanud sildistada osana millestki muust, tundis ta end siin mugavalt. Tema kauplus seisis ühel kitsastest munakivitänavatest, eluruumid teisel kor- rusel. Tal oli palkon, nii et soojadel suveõhtutel sai ta seal istuda ja linna pulssi tunnetada. Akende ees olid bambusru- lood, nii et tal võis olla privaatsus, kui ta selle valis. Ta tegi seda harva.

Shelby Campbell oli loodud inimeste, vestluste ja rah- vahulkade jaoks. Võõrastega rääkida oli niisama lummav kui vanade sõpradega ning lärm oli meelitavam kui vai- kus. Sellegipoolest meeldis talle elada omaenda tempos, seega polnud tema toakaaslasteks teised inimesed. Moshe Dayan oli ühesilmaline kõuts ja Tädi Em papagoi, kes keel- dus ükskõik kellega vestlemast. Nad elasid koos suhtelises rahus selles segipaisatud korratuses, mida Shelby koduks nimetas.

Shelby oli erialalt keraamik ja hingelt kaupmees. Väike pood, mille ta oli nimetanud Calliopeks, oli kolme aasta jooksul muutunud tema populaarseks edulooks. Ta oli leid- nud, et nautis klientidega tegelemist peaaegu sama palju, kui nautis pottsepakedra taga istumist savikamaka ja oma kujutlusvõimega. Paberitöö oli pideva tüütuse küsimus. Ent Shelbyle andsid tüütused elule oma maigu. Seega oma perekonna üllatuseks ja paljude sõprade imestuseks oli ta läinud äritegevusse ja saavutanud vaieldamatut edu.

Kell kuus lukustas ta poe. Shelby oli algusest peale võtnud kindla seisukoha mitte kulutada oma õhtutunde ärile. Ta võis savi või glasuuriga töötada varajaste hommikutundideni või välja minna ja tänavaeluga seguneda, ent kaupmees temas ei uskunud üleajatõesse. Täna õhtul seisis ta siiski silmitsi millegagi, mida ta igal võimalikul juhul vältis ja võttis täiesti tõsiselt, kui see oli vältimatu kohustus. Kustutanud minnes tuled, läks Shelby trepist üles teisele korrusele.

Kass hüppas nõtkelt alla oma õrrelt aknalaual, sirutas ja tuli pehmetel käppadel Shelby poole. Kui Shelby sisse tuli, polnud õhtusöök kaugel. Lind lehvitas tiibu ja hakkas nokkima oma seepialuud.

„Kuidas läheb?” Ta kratsis Moshet eelkõige kõrvade tagant, kus see talle kõige rohkem meeldis. Heakskiiduheliga vaatas kass oma ühe silmaga tema poole üles, kallutades pead nii, et lapp, mida ta silmal kandis, nägi välja elumehelik ja õige. „Jah, ma annan sulle süüa.” Shelby surus käe omaenda kõhule. Tal oli nälg ja parim, mida ta selleks õhtuks sai loota, oleks peekonisse ja riivsaia keeratud maks.

„Oh, hea küll,” pomises ta, minnes kööki kassi toitma. Ta oli oma emale lubanud, et ilmub kongresmen Write'i kokteiliõhtule, seega oli ta lubadusega seotud. Deborah Campbell oli arvatavasti ainus inimene, kes suutis Shelbyt end millegagi seotuna tundma panna.

Shelby oli lisaks lapse põhilisele armastusele vanemate vastu oma emasse kiindunud. Oli aegu, kui neid võis pidada õdedeks, hoolimata kahekümne viie aastasest vanusevahet. Värv oli sama – erepunased juuksed, kastanpruuni jaoks liiga leegitsevad, punakaspruuni jaoks liiga tumedad.

Samal ajal, kui ema kandis neid lühikeste ja siledatena, las kis Shelby enda omadel loomulikult käharduda tukaga, mis näis alati tsipake liiga pikk olevat. Shelby oli pärinud oma ema portselanijume ja otsekui suitsuvines silmad, ent samal ajal, kui see kombinatsioon pani Deborah välja nägema peenelt elegantsena, sattus Shelby kuidagi rohkem välja nägema nagu kodutu, kes müüb tänavanurgal lilli. Tema nägu oli kitsas, vihjega luudele ja lohkuudele. Tä eksplua teeris tihti oma kuvandit osava meikimise ja kiindumusega antiiksetesse rõivastesse.

Ta võis olla oma välimuse pärinud emalt, ent tema isikus oli ainult tema oma. Shelby ei mõelnud kunagi olla vabajooksul või ekstsentriline, ta lihtsalt oli. Tema taust ja üleskasvamine jäid Washingtoni, seega oli ta lapsepõlves domineerinud poliitiline keskkond. Valimisaasta surve, kampaaniaperiood, mis oli viinud ta isa kodunt nädalateks eemale, lobitöö, arved, mida saata või blokeerida – need kõik olid osa tema minevikust.

Seal olid olnud hoolikalt planeeritud lastepeod, kus oli sama palju mängu kui pressikonverentsi. Senaator Robert Campbelli lapsed olid tema kuvandile tähtsad – kuvandile, mida oli hoolikalt projekteeritud sobivana Ovaalkabineti jaoks. Ja suur osa sellest kuvandist, nagu Shelby mäletas, oli olnud lihtne fakt. Isa oli olnud hea mees, ausameelne, kiindunud, pühendunud, terava huumoritunnetusega. See polnud teda päästnud ühe hullumeelse kuulist viisteist aastat tagasi.

Shelby oli siis otsustanud, et poliitika oli tapnud tema isa. Surm tuli igaühele – isegi üheteistaastaselt oli ta seda mõistnud. Aga Robert Campbellile oli see tulnud liiga vara.

Ja kui see võis tabada isa, keda Shelby alati oli kujutlenud haavamatumana, võis see tabada keda tahes mistahes ajal. Ta oli otsustanud lapse kogu ägedusega nautida oma elust iga hetke ja võtta sellest kõik, mida võtta andis. Sellest ajast peale polnud miski tema analüüsi muutnud. Seega läheb ta Write'i kokteiliõhtule tema ruumikas kodus teisel pool jõge ja leiab seal midagi, mis teda lõbustab või huvitab. Shelby ei kahelnud kunagi, et ta saavutab edu.

Shelby hilines, aga ta tegi seda alati. See polnud mingist teadlikust hoolimatusest või vajadusest oma sisenemine silmapaistvaks teha. Ta jäi alati hiljaks, sest ei lõpetanud kunagi midagi nii kiiresti, nagu arvas suutvat. Pealegi oli valgest tellisest koloniaalhoone rahvarohke, täidetud inimestega piisavalt, et hilinejat mitte märgata.

Ruum oli niisama lai nagu Shelby kogu korter ja kaks korda pikem. See oli kujundatud valgetes, elevandiluu- ja kreemikates toonides, mis lisas avarusetunnet. Seintel rippusid ornamenteeritud raamides mõned suurepärased Prantsuse maastikud. Shelby kiitis õhustiku heaks, kuigi ta ise poleks suutnud selles elada. Talle meeldis selle koha lõhn – tubaka, parfüümide ja odekolonniide segu, kõige põgusam jälg kergest higist. See oli inimeste ja pidude aroom.

Vestlused olid enamikule kokteilipidudele tüüpilised – rõivad, teised peod, golfitulemused –, ent neist jooksid läbi infokillud hinnaindeksist, viimastest NATO-kõnelustest ja rahandusministri hiljutisest intervjuust ajakirjas Face to Face.

Shelby tundis siin enamikku inimestest, kes olid rõivas-tatud õhukesse siidi või tumedatesse rätsepaülikondadesse. Ta vältis enda kõnetamist neist ükskõik kelle poolt kiirete naeratuste ja tervitustega, tehes endale harjunud osavusega teed puhveti poole. Toit oli üks asi, mida ta võttis väga tõsiselt. Kui ta märkas sõrmesuurusi suupisteid, otustas ta, et tema õhtu ei kujune lõppude lõpuks täielikuks kaotuseks.

„Heldeke, Shelby, ma isegi ei teadnud, et sa oled siin. Kui tore sind näha.” Carol White, nähes kahvatulillas lina-ses välja vaikselt elegantne, oli lipsanud läbi rahvahulga, loksutamata oma šerrist piiskagi maha.

„Ma jäin hiljaks,” tunnistas Shelby, vastates põgusale kaisutusele, suu täis. „Teil on ilus kodu, proua White.”

„Tänan, Shelby. Ma teen sulle hea meelega veidi hiljem tuuri, kui saan minema lipsata.” Ta saatis kiire rahuloleva pilgu rahvasummas ringi – Washingtoni tähtsaim võõrustajanna. „Kuidas su poes asjad lähevad?”

„Kenasti. Ma loodan, et kongresmenil läheb hästi.”

„Oh jaa. Ta tahab sind näha – ma ei suuda sulle öeldagi, kuidas talle meeldib see urn, mille sa tema kabineti jaoks tegid.” Kuigi tema kõnes oli pehme Georgia-pärane alatoon, võis Carol rääkida niisama kiiresti nagu mõni New Yorgi kaupmees, kes püüab ostjat ahvatleda. „Ta räägib ikka veel, et see oli parim sünnipäevakingitus, mida ma talle iganes olen ostnud. Nüüd pead teistega segunema.” Carol oli Shelby küünarnukist kinni võtnud, enne kui Shelby jõudis veel ühe suupiste haarata. „Mitte keegi pole vestluse käimashoidmises parem kui sina. Liiga palju poejuttu võib peo lihtsalt tappa. Siin on mitu inimest, keda sa muidugi tunnend,